

ԵՐԳ ՍՐՏԻՍ ՀԱՄԱՐ

Կոսրած բաժակ՝ լեցուն երբեմն արեւներու բորբ գինիէն,
Երբոր իյնաս Տիեզերքի կախարդական սեղանէն վար,
Սիրս իմ խորունկ, ո՞ր աստղին մէջ քու երազներդ պիտի վառեն
Իրենց գոյները բոցահուր՝ ծաղիկներու պէս անհամար...

Ո՞վ, գիշերին մէջ ունկնդիր ասեղային հծծիւններուն՝
Պիտի լըսէ քու բաբախումդ, անհունի թեւ սարսուռագին,
Որո՞ւն երբեք ծարաւի պիտի խլմեն բորբ արեւուն
Գինին, գուցէ դեռ չը մարած վրճիս բիւրեղը բաժակին...

Ա՛հ, այն ասեւն, այդ բոպէին խորհուրդի պէս յաւերժական,
Նորէն քու մէջըդ առբըխէ՛ր լուսահոս ալը բերկրանքին,
Ու վերստին պըսակուէիր ծաղիկներէն որ թօնեցան,
Ու վերստին եղ օրօրէր յիշատակի լուռ մեղեդին...

Ու ձեռք մը եղ քո՛ղ վերցընէր, կոսրած բաժակ լուսածորան,
Սի՛ւսքս որուն զերդ ուխտաւոր մը ծարաւի խոնարհեցայ,
Գինովութեան իր կարօտին, քախանձանքին իր անսահման,
Ու նորէն տե՛ղ մը զսնուէր Տիեզերքի սեղանին վրայ...

Դանիթի

ԱՐՄԷՆ ԵՐԿԱԹ

ՀԱԼԵԻԿԱ-ՎԱՆՔ

Պ. Ե. Ս. ԻՆ

Անդրդախոր գահավէժի եգերքներէն
Դէպի բարձունք կը գալարուի փառոս նամբան,
Եւ կը մտնէ կիրճին մէջ ուր կողը լեռան
Փերլած է աշխարհաւեր սահանքներէն:

Շուններու գեղատեսիլ պուրակներէն
Կը տարածուի կենդանարար սիւրբ ամբան,
Իսկ արահետն վար կը թափի որպէս պարան
Սարահարթի ապառաժոս ընդերքներէն:

Ընդգրկւած իր ըսպիսակ պարիսպներէն՝
Հընամենի մեղաւառնը Սուրբ Մակարի՝
Բըլուրի մը լանջին վրայ կ'ոգեւորի

Վերջալոյսին ոսկեզօծած նըշոյլներէն:
Զառիթափը կը մեղմանայ եւ կը սպառի,
Մինչդեռ Յուսոյ կանթեղն այնտեղ յար կը վառի: